

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 32/2018-52

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. mája 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku o sťažnosti obchodnej spoločnosti MLM Real spol. s r. o., Košická 58, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala-Đurček, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Juraj Bugala, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 C 461/2014 z 25. augusta 2017 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti MLM Real spol. s r. o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom

Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 C 461/2014 z 25. augusta 2017 porušené boli.

2. Rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11 C 461/2014 z 25. augusta 2017 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Dunajská Streda na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Dunajská Streda je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti MLM Real spol. s r. o. trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jej právneho zástupcu Advokátskej kancelárie Bugala-Ďurček, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MLM Real spol. s r. o., Košická 58, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 461/2014 z 25. augusta 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa z odôvodnenia rozsudku okresného súdu v inej veci sp. zn. 6 C 183/2013 z 3. októbra 2017 dozvedela o tom, že napadnutým rozsudkom okresného súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť, bolo určené, že iná osoba je vlastníkom v sťažnosti označených nehnuteľností, ktoré dovtedy vlastnila. V sťažnosti uviedla, že predmetné nehnuteľnosti nadobudla na základe kúpnej zmluvy a vlastníctvo k nim preukazovala kópiou výpisu z príslušného katastra nehnuteľností.

3. Sťažovateľka tvrdí, že nebola stranou v napadnutom konaní a o vydaní napadnutého rozsudku nemala vôbec vedomosť. Okresný súd napadnutým rozsudkom určil, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je iná osoba ako sťažovateľka, a to napriek tomu, že nebola stranou sporu v napadnutom konaní. Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd

rozhodol o neexistencii jej vlastníckeho práva bez toho, aby bola stranou sporu v konaní, preto namieta, že došlo k porušeniu jej označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 32/2018-18 z 30. januára 2018 prijal sťažnosť sťažovateľky v rozsahu vymedzenom v záhlaví tohto rozhodnutia na ďalšie konanie.

5. Následne ústavný súd 9. marca 2018 vyzval okresný súd, aby sa vyjadril k vecnej stránke sťažnosti, a zaslal dotknutý súdny spis a zaujal stanovisko k možnému upusteniu od ústneho pojednávania vo veci.

6. Okresný súd doručil 9. apríla 2018 ústavnému súdu vyjadrenie, v ktorom vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania o sťažnosti. K jej vecnej stránke uviedol:

„... Pokiaľ sa týka otázky procesného postavenia sťažovateľa v tom konaní, poukazujem na odôvodnenie tohto rozsudku a tiež obsah vyjadrenia zákonnej sudkyne zo dňa 26.03.2018. Z uvedených vyplýva, akým spôsobom sa tunajší súd vysporiadal s okruhom strán konania 11 C/461/2014 a z akých dôvodov nekonal so sťažovateľom ako so stranou konania.

Na základe vyššie uvedeného nie je možné ustáliť, že došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu a inú ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1/ Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1/ Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a preto nie je dôvod považovať sťažnosť za dôvodnú...“

7. Prílohou vyjadrenia okresného súdu bolo aj vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá v podstatnom uviedla:

«1. Žalobcovia boli vlastníckymi pozemkami, na ktorých stoja poľnohospodárske stavby uvedené vo výroku sťažnosťou napadnutého rozsudku č.k. 11C/461/2014-364 zo dňa 10.07.2017. Poľnohospodárske stavby bez povolenia postavil žalovaný 1/ v 50. rokoch 20. storočia.

2. *Stavebník žalovaný 1/ na pozemkoch vo vlastníctve žalobcov postavil predmetné stavby slúžiace podľa povahy jeho poľnohospodárskym potrebám. Pozemky tým znehodnotil.*

3. *Žalobcovia mali záujem so svojim vlastníctvom pozemkov disponovať v stave pred ich znehodnotením, čo nepredstavuje nič iné ako ich uvedenie do predošlého stavu.*

4. *Bol to teda stavebník žalovaný 1/, ktorý mal povinnosť poľnohospodárske stavby odstrániť a tak pozemky uviesť do predošlého stavu, nakoľko : Ak bola na cudzom pozemku za účinnosti zákona č. 141/1950 Zb., Občianskeho zákonníka, postavená trvalá (nehnuteľná) stavba, bez toho, že by bolo pre stavebníka zriadené právo stavby, posudzuje sa vzťah medzi stavebníkom a vlastníkom pozemku vzniknutý stavbou na cudzom pozemku pred 1. aprílom 1964 podľa zákona č. 141/1950 Zb., a to podľa § 125: „Ak cudziu vec dobromyseľne spracuje socialistická právnická osoba, je výrobok v socialistickom vlastníctve, inak sa vec, ak možno tak urobiť, uvedie do predošlého stavu.“*

5. *Stavebník žalovaný 1/ poľnohospodárske stavby predal žalovanému 2/ v snahe sa povinnosti stavebníka uviesť pozemky do predošlého stavu vyhnúť.*

6. *Žalobcovia mali za to, že len voči žalovanému 1/ majú právo domáhať sa splnenia povinnosti stavebníka uviesť pozemky do predošlého stavu vypratáním/odstránením poľnohospodárskych stavieb.*

7. *Žalobcovia preto súdu navrhli, aby kúpnu zmluvu uzatvorenú medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ preskúmal, zhládol ju neplatnou a po vyriešení predbežnej otázky o neplatnosti kúpnej zmluvy určil vlastníkom poľnohospodárskych stavieb stavebníka žalovaného 1/.*

5. *Hmotnoprávna legitímácia sporových strán nie je rozhodujúca (teda okruh účastníkov kúpnej zmluvy), čo viedlo žalobcov k využitiu procesného inštitútu určovacej žaloby, pretože určovaciu žalobu môže podať ten, kto má na požadovanom určení naliehavý právny záujem.*

9. *Žalobcovia splnili podmienku naliehavého právneho záujmu na určení vlastníctva poľnohospodárskych stavieb proti označenému žalovanému 1/, ktorý predmetné poľnohospodárske stavby postavil a ktorý ako stavebník mal povinnosť uvedené stavby odstrániť alebo inak pozemky vo vlastníctve žalobcov, na ktorých sú stavby postavené, uviesť do predošlého stavu.*

10. Súd však musel v súdnej veci riešiť aj otázku, či postaviť na rovnakú úroveň:

- ochranu vlastníckeho práva žalobcov vlastníkov pozemkov, proti
- dobromyseľnému spracovaniu týchto pozemkov stavebníkom žalovaným 1/ tak, že na nich postavil trvalé (nehnuteľné) stavby, bez toho, že by bolo pre tohto stavebníka zriadené právo stavby, i proti
- nadobudnutiu vlastníckeho práva k týmto trvalým stavbám od stavebníka ako predávajúceho novým nadobúdateľom, žalovaným 2/ ako kupujúcim.

Tým nastala vzájomná kolízia ústavných hodnôt - princípu právnej istoty nadobúdateľa stavieb ako kupujúceho v demokratickom právnom štáte a princípu ochrany vlastníckeho práva vlastníkov pozemkov voči pôvodnému vlastníkovi poľnohospodárskych stavieb bez práva stavby. Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z týchto základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niest' nedbalý predávajúci, nebdelý kupujúci než dobromyseľní vlastníci pozemkov márne sa nádejajúci naturálnej reštitúcie.»

8. Vyjadrenie okresného súdu ústavný súd zaslal 25. apríla 2018 právnej zástupkyňi sťažovateľky s možnosťou zaujať k nemu stanovisko a zároveň požiadal aj o vyjadrenie k možnému upusteniu od ústneho pojednávania o sťažnosti.

9. Právna zástupkyňa sťažovateľky doručila ústavnému súdu 3. mája 2018 súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

10. Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov.

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

15. Vychádzajúc z podstaty námietok sťažovateľky, ústavný súd konštatuje a vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

16. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

17. Všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania, resp. strane sporu sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

19. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

20. Z predloženého spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľkou tvrdená skutočnosť, že nebola stranou, resp. subjektom v konaní, v ktorom sa rozhodlo o neexistencii jej vlastníckeho práva a existencii vlastníckeho práva iného subjektu k nehnuteľnostiam, ktoré v čase vydania napadnutého rozsudku podľa katastra nehnuteľností vlastnila, sa zakladá na pravde. V tejto súvislosti je zarážajúce, že žalobca v napadnutom konaní okrem iného navrhol pribrať do napadnutého konania aj sťažovateľku (č. 1. súdneho spisu 339 a nasl.) s poukazom na § 78 zákona č. 160/2015 Z. z.

Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), o ktorom okresný súd rozhodol uznesením z 22. marca 2017, ktorým žalobcom navrhnutých žalovaných, a teda aj sťažovateľku do konania nepripustil.

21. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania respektíve stranou v konaní so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (m. m. II. ÚS 14/2001 a II. ÚS 132/02).

22. Ústavný súd konštatuje, že samotný fakt, že okresný súd rozhodol napadnutým rozsudkom o vlastníckom práve sťažovateľky bez toho, aby bola stranou sporu, postačuje pre konštatovanie, že sťažovateľke bol bezprecedentne odmietnutý prístup k súdu, ktorý tvorí imanentnú zložku práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

23. Napriek uvedenému jednoznačnému záveru o porušení označených práv sťažovateľky ústavný súd považoval za nevyhnutné zareagovať na argumentáciu predstretú zákonnou sudkyňou, resp. okresným súdom. Ústavný súd v súvislosti s tvrdením okresného súdu, že odôvodnenie napadnutého rozsudku spolu s vyjadrením zákonnej sudkyne dostatočne objasňuje, akým spôsobom sa tunajší súd vysporiadal s okruhom strán konania a z akých dôvodov nekonal so sťažovateľkou ako so stranou konania, ústavný súd v prvom rade konštatuje, že len odôvodnenie rozsudku má objasniť dôvody rozhodnutia, a nie vyjadrenie zákonnej sudkyne k sťažnosti. Pokiaľ ide o samotné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ústavný súd konštatuje, že napriek pomerne rozsiahlemu odôvodneniu, čo sa týka počtu strán, okresný súd nepripustenie sťažovateľky ako žalovanej na základe návrhu žalobcu odôvodnil lakonicky, „na výrok uznesenia o nepripustení zmeny žaloby logicky napokon nadväzuje výrok II o nepripustení pristúpenia ďalších subjektov na strane žalovaných do konania. V osobách týchto subjektov ide o účastníkov kúpnych zmlúv uzatvorených alebo zavkladovaných v období od 04.11.2009 do 02.07.2015.“. Ústavný súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že žalobca je pánom sporu a pokiaľ v okolnostiach prípadu navrhol pristúpenie ďalších subjektov na strane žalovaných, okresný súd pochybil,

ak tomuto návrhu nevyhovel. Všeobecný súd pri rozhodovaní o pripustení ďalšieho subjektu aplikuje len ustanovenia procesného práva a prihliada najmä na to, či sú splnené všeobecné podmienky účasti, teda predovšetkým procesná subjektivita a procesná spôsobilosť pristupujúceho subjektu, a to najmä v prípadoch tzv. núteného procesného spoločenstva, čo bol aj prípad sťažovateľky, pretože predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a preto toto konanie muselo zásadne prebiehať za účasti všetkých zapísaných vlastníkov, resp. spoluvlastníkov nehnuteľnosti, inak žalobe nebolo možné vyhovieť a mala byť zamietnutá (§78 ods. 2 CSP). Rešpektujúc uvedené, je potrebné konštatovať, že právny názor zákonnej sudkyne, že „*hmotnoprávna legitímácia sporových strán nie je rozhodujúca*“, je mylný a arbitrárny, v rozpore s ustálenou judikatúrou všeobecných súdov v tejto otázke.

24. Keďže okresný súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru v otázke okruhu účastníkov konania (sťažovateľka nebola stranou v spore) vzhľadom na predmet konania (určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam) a stav zapísaný v katastri nehnuteľností (sťažovateľka bola evidovaná ako vlastník predmetných nehnuteľností) v čase vydania rozhodnutia, rozhodol protizákonne v rozpore s § 78 ods. 2 CSP a zároveň porušil označené práva sťažovateľky tým, že jej neposkytol súdnu ochranu v jej záležitosti, resp. veci. Ide o učebnicový prípad odmietnutia prístupu k súdu osobe, o ktorej právach rozhodol všeobecný súd bez jej účasti.

25. Totiž ak všeobecný súd v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nesprávne vyhodnotí účastníkom navrhnutú vecnú legitímáciu subjektov konania a meritórne vo veci rozhodne o vlastníckom práve osoby evidovanej v katastri nehnuteľností bez jej účasti v konaní, odníme tým tejto osobe právo na prístup k súdu a poruší jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s ustanovením § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo

slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

27. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, bolo pre dovŕšenie ochrany porušených práv potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu (bod 2 výroku nálezu).

28. V ďalšom postupe je okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Okresný súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho dorúčením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

III.

29. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

30. Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právna zástupkyňa sťažovateľky si uplatnila trovy konania, ktoré však nevyčísliła.

31. Ústavný súd vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu, pričom ak ide o zastupovanie viacerých osôb podľa § 13 ods. 2 vyhlášky, základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

32. Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2016 v sume 884 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2017 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 147,33 €. Ďalej má právna zástupkyňa sťažovateľky aj nárok na náhradu režijného paušálu 8,84 € za dva úkony podľa vyhlášky vykonané v roku 2017.

33. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že priznal celkovú náhradu trov konania v sume 312,34 €, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu (bod 3 výroku nálezu).

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2018